

**Ikke endnu et barn, ikke
endnu et hospital.**

**Den Internationale
Fredskoalitions møde #83,
fredag den 3. januar 2025**

Ikke korrekturlæst

[HZL] [AMB] [SSU]

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen. Dette er Den Internationale Fredskoalition. Dette er vores 83. møde i træk. Mit navn er Anastasia Battle, og jeg vil være jeres ordstyrer i dag sammen med Dennis Small og Dennis Speed, som vil være ordstyrere sammen med mig. Vi oprettede dette forum for 83 uger siden for at forene fredsbevægelsen i hele verden, der som sagt har været meget dysfunktionel. Der har været en masse infiltration fra fjender mod fred for at gøre den dysfunktionel. Så vi ønskede at skabe denne mulighed for folk fra venstrefløj, højrefløj, alt derimellem, fra alle nationer; hvis du er for ægte fred, så er du velkommen her. Vi ønsker at koordinere vores aktiviteter rundt om i verden for at få den størst mulige effekt.

Så vi ved, at dette er en meget vigtig mission og et meget vigtigt mål, og ikke det nemmeste at gøre, men det vigtigste at gøre lige nu; især når vi står over for en atomar verdenskrig og et forfærdeligt folkemord, der udfolder sig i Gaza. Vi har samlet en række paneldeltagere, som i dag er meget specielle. Vi har Doctors Against Genocide, mange læger, der har været i Gaza, som vil slutte sig til os i dag og diskutere deres aktiviteter; men også et generelt overblik over, hvad der sker i verden politisk med hensyn til den

politiske situation og krigssituationen.

Til at starte os i dag har vi Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition, til at sætte os i gang. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Velkommen, lad mig byde jer alle sammen velkommen. Jeg tror, at de fleste mennesker i verden er klar over, at vi er ved at nå et beslutningspunkt, hvor der i dette år, som lige er startet for et par dage siden, efter al sandsynlighed vil komme et brudpunkt. Enten en frygtelig katastrofe i form af, at en af de to regionale krigskriser kan udvikle sig til en global krig – den fare er meget reel; men det kan også være, at der opstår et nyt paradigme, og at vores mobilisering lykkes med at katapultere menneskeheden ind i en mere human måde at forholde sig til hinanden på blandt verdens nationer. Begge muligheder er meget tæt på.

Jeg tror, at vi i 2025 helt sikkert vil opleve en opløsning af den globale orden, som den har eksisteret, især i de sidste 40 år, og det er den opfattelse, som Fyodor Lukyanov, der er chefredaktør for den russiske publikation {Global Affairs}, har. Jeg rapporterer det her, fordi jeg synes, det er en interessant vinkel at se verden fra. Han siger, at den periode, der startede for 40 år siden, da Gorbatsjov blev generalsekretær for Sovjetunionens Kommunistiske Parti, blev kombineret med Ruslands ønske om at åbne sig mod Vesten og blive en del af det. Og hele den periode er nu slut, og jeg tror, at det for mange opmærksomme iagttagere allerede stod klart, at der var sket et strategisk skift, da det historiske møde fandt sted mellem præsident Xi Jinping og præsident Putin den 4. februar 2022, hvor de indgik et dybt partnerskab mellem Rusland og Kina. Det, vi har set siden, er en acceleration af antallet af lande, der er blevet medlem af BRIKS, og som er i gang med at skabe et nyt økonomisk system. Desværre betragtes dette af nogle i Vesten som endnu en grund til at fremskynde krigshandlingerne.

Det er klart, at når præsident Trump snart er præsident i Det Hvide Hus, og han har proklameret »America First«, så løser det ikke problemet i sig selv. Måske for nogle mennesker i det republikanske parti, men helt sikkert ikke på verdensplan, for hvis alle vedtager sloganet »Mit land først, mig først«, så efterlader det stadig verdensordenen i uorden med mange multipolære, men geopolitisk modstridende nationer. Og det kan ikke være det, der skal opnås, men vi er nødt til at tale om et helt nyt paradigme, som sætter menneskeheden først.

Hvis man ser på de to regionale kriser – for det første har den russiske udenrigsefterretningstjeneste, SVR, netop udsendt en erklæring om, at de vestlige eliter har konkluderet, at den ukrainske militæroperation meget snart vil kollapse. At endda selvom Vesten sender mange flere raffinerede våben, vil det ikke være nok til at holde frontlinjen oppe; af den simple grund, at Ukraine er ved at løbe tør for uddannede, dygtige soldater. Det faktum, at de for nylig har sænket mobiliseringsalderen til kun 18 år, har ført til en situation, hvor mange mennesker deserterer med deres familier, og nabolandene forventer nye bølger af flygtninge. Alle ser nu en sådan mobilisering som en enkeltbillet til frontlinjen, hvorfra man ikke vender tilbage.

Det er meget tydeligt, at ukrainerne sandsynligvis allerede er meget bevidste om, at de er blevet brugt som en brik i en stedfortræderkrig, hvor deres skæbne ikke betyder noget. Der er også klare meldinger om, at Vesten er klar over, at denne krise er eksistentiel for Rusland, og at de derfor under ingen omstændigheder vil give sig. Nogle kilder rapporterer endda, at når de bliver spurgt: »Er du klar over, at dette kan føre til brug af atomvåben?« De siger: »Ja, selvfølgelig. Det har vi taget højde for.«

I mellemtiden har BlackRock og andre som Cargill og andre lignende virksomheder opkøbt store mængder frugtbar ukrainsk jord, og det er bestemt ikke en lykkelig situation under de nuværende omstændigheder for Ukraine. Den situation har stadig

potentiale til at komme helt ud af kontrol. Vi befinder os i en rundkørsel, for det er meget sandsynligt, at når Trump kommer til, vil han forsøge at opnå en aftale om Ukraine-krisen. Men det efterlader lidt mindre end tre uger, hvor der kan ske en masse ting.

Den anden regionale krise, som har potentiale til at føre til en endda større atomkrig, er naturligvis Sydvestasien. Richard Nephew, som er seniorforsker ved Columbia University, har lige skrevet en artikel i Foreign Affairs, hvor han siger, at han mener, at Iran bør forhandle med USA eller få deres atomanlæg bombet. Og hvis Iran ikke går med til at forhandle om disse atomanlæg, vil USA ikke have andet valg end at tage den militære løsning i brug. Nu rapporterer Axios, at Jake Sullivan tilsyneladende allerede for flere uger siden skulle have diskuteret med præsident Biden, hvad der skulle gøres ved de iranske atomanlæg. Topmedarbejderne skulle have rapporteret om to tendenser. På den ene side en acceleration af det iranske atomprogram, som Iran forsøger at fremskynde; det er ikke bekræftet, men det er, hvad der står i denne artikel. Og på den anden side en svækkelse af Iran på grund af Syriens kollaps, angrebene på Hizbollah og angrebene på Yemen. Og derfor ville muligheden være der, fordi Iran er svækket.

Det forlyder også, at de seneste forsøg på at forhandle om en våbenhvile endnu en gang ikke fører til noget, fordi Netanyahu – som han har gjort mange gange tidligere – bare har ændret reglerne og gjort det sværere. Så der er ingen våbenhvile i sigte, mens den absolut brutale krig mod hospitalerne i Gaza fortsætter ufortrødent og fuldstændig ignorerer WHO's opfordringer til at stoppe dette.

Jeg har ikke haft tid til at forberede dette godt, men jeg vil foreslå, at alle læser eller lytter til en video af en indisk forfatter, Vijay Prashad, som efter min mening giver en ekstremt præcis rapport om, hvad effekten vil være af Vestens ligegyldighed over for dette folkemord. At det allerede har ødelagt det kollektive Vestens omdømme fuldstændigt, og at det

har strategiske konsekvenser, hvilket jeg har sagt i lang tid. Nogle mennesker i Vesten synes måske, at denne kommentar er radikal, men jeg er helt sikker på, at det er den generelle tendens i det Globale Syd, og det bør folk i Vesten tage hensyn til.

Lad mig slutte med en mere positiv bemærkning, og det er, at pave Frans har valgt juletiden til at annoncere, at år 2025 også er et jubelår i kirkens tradition, som hvert 25. år har et år, hvor al gæld skal eftergives. Det er en gammel tradition, og paven argumenterer helt følelsesmæssigt for, at ingen person, ingen familie, ingen nation skal knuses under byrden af afskyelig gæld. Kardinal Zenari, som har været Vatikanets nuntius i Damaskus siden 2008, har også udsendt en påtrængende opfordring til verden om ikke at holde fast i sanktionerne af hvilken som helst grund, men i lyset af den syriske befolknings helt afgrundsdybe situation at komme i gang og starte genopbygningen for alvor ved at henvise til pave Paul VI's ord om, at det nye navn for fred er udvikling. Det har været Schiller Instituttets slogan i mange, mange år.

Så jeg synes, det er en lovende situation, og vi vil gerne sige, at vi annoncerer en kampagne fra Schiller Instituttet for at bruge dette jubilæumsår til at vække kirkeledernes samvittighed, ikke kun den katolske kirkes, men alle religiøse ledere i verden, til at handle sammen, så folkemord straks må stoppes, og et nyt paradigme må sættes på verdens dagsorden. Som sagt ændrer verden sig meget hurtigt, og lad mig derfor lige læse navnene op på de lande, som netop er blevet medlem af BRIKS – 13 nye lande: Hviderusland, Bolivia, Cuba, Indonesien, Kasakhstan, Malaysia, Thailand, Uganda og Usbekistan, som pr. 1. januar nu også er officielle BRIKS-medlemmer. Og mange flere står i kø. Så jeg tror, at hvis vi kan overbevise Vesten, de europæiske lande og USA om, at de bør og skal stoppe konfrontationen med det Globale Syd, som er blevet den Globale Majoritet, og samarbejde om et nyt paradigme og genopbygge de krigshærgede regioner, så er det den eneste måde, vi virkelig kan sikre freden på. Vi opfordrer

alle mennesker i verden til at gå sammen med os om at gøre år 2025 til året for en sådan forandring.

Bemærkninger under diskussionen som svar til Læger mod folkedrab og Josephine Gilbo, tidligere U.S. Army All Source Intel-analytiker:

Som tysker må jeg sige, at der gik meget igennem mit hoved, for for 80 år siden var der en forpligtelse i Tyskland, som sagde »Aldrig mere«. Jeg tror, at jeg vil forpligte mig til at bryde igennem denne utrolige ligegyldighed, som er blevet indført i Tyskland, hvor man ikke engang må nævne ordet »folkedrab«. Hvis man siger, at amerikanerne eller de amerikanske institutioner er medskyldige, kan jeg desværre – desværre – ikke tale tyskerne fri for den samme anklage. Derfor kan jeg kun give det absolutte løfte, at vi fra IPC og Schiller Instituttet vil bruge disse hjerteskrærende historier, som alle I vidner fra Gaza fortalte os, til at sikre, at hver eneste læge, hvert eneste hospital, hver eneste advokat, hver eneste diplomat, alle vi kan mobilisere, at vi virkelig bruger det vidnesbyrd, I lige har givet, og sørger for, at vi skaber en bevægelse på verdensplan, der er stærk nok til at stoppe dette på kort sigt. Et umiddelbart fokus er naturligvis det kommende Trump-team, og vi vil absolut forsøge at hjælpe, hvor vi kan, med at få det til at ske.

Afsluttende bemærkninger:

Det eneste, jeg kan tilføje, er, at når jeg tænker på diskussionen, så skete der noget i Tyskland under nationalsocialismen, som måske var lige så slemt; det er svært at sammenligne. Men forskellen var, at folk med en vis ret kunne hævde, at de ikke vidste det. Måske vidste nogle det, men langt størstedelen af befolkningen vidste det ikke. Jeg tror ikke, man kan sige det samme i dag, for ud over det, der blev sagt her, har mange af grusomhederne været vist på tv, så folk kunne se det hjemme i stuerne. Og med det vidnesbyrd, vi hørte i dag, tror jeg absolut, at vi kan sørge for, at denne opfattelse af ikke at vide, hvad der blev nævnt – som jeg ved

stadig er tilfældet, fordi nogle mennesker bare ikke vil se det, og derfor lukker de øjnene. Men jeg tror, at vi nu har ammunitionen til at ændre det. Så jeg vil bare tilføje til de mange tiltag, der blev foreslået, at vi virkelig bør henvende os til alle podcastere, alle de mennesker, der driver platforme på alternative medier – på YouTube, sociale medier, alle mulige kanaler – at vi virkelig beder dem om også at præsentere og sende dette.

På den måde kunne vi meget hurtigt skabe et internationalt publikum, som ikke længere kan overses af de såkaldte mainstream-medier. Jeg tror, at hvis vi gør det på en koordineret måde, kan vi udskamme de mennesker, som nu ved det, men som lader som om, de ikke ved det, og siger, at de er de gode, og at enhver, der bringer det på bane, er antisemit, og dermed skifte side af skammen. Jeg tror, det er derfor, vi er nødt til at gøre noget ved det, men ikke stoppe der: For tænk på Sudan, tænk på Yemen, tænk på Haiti. Der er folkedrab, og det er en del af dette system, og derfor er vi nødt til at have en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som lægger et helt nyt system på bordet.

Jeg tror, at 2025 er det år, hvor det enten vil lykkes os at gøre det, eller hvor vi vil se, at verden kan blive sprængt i luften. Så det er en meget stærk motivation til at gøre alt, hvad vi kan.